

“मीठे बच्चे- तिमीले शरीर सहित सबै चीजबाट ममत्व निकाल्नु छ, जब तिमी आत्मा पावन कर्मातीत बन्छौ तब घरमा जान सक्छौ।”

प्रश्न:- आत्मालाई कुन कुरा सँग धेरै डर लाग्छ, त्यो डर किन लाग्छ?

उत्तर:- आत्मालाई शरीर छोड्न धेरै डर लाग्छ किनकि उसको शरीर सँग ममत्व भएको छ। यदि कसैले दुःखको कारण शरीर छोड्न चाहन्छ भने पनि उसलाई पाप कर्महरूको सजाय त भोग्ने पर्ने हुन्छ। संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूलाई कुनै पनि डर छैन। तिमी अझै खुशी हुन्छौ, म पुरानो शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानेछु।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- एउटा छ ज्ञान र अर्को छ भक्ति। ड्रामामा यो निश्चित छ। ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अरू कसैले पनि जान्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले त जानेका छौ। सत्ययुगमा मर्ने डर हुँदैन। जान्दछन्, हामीलाई एउटा शरीर छोडेर अर्को लिनु छ। दुःखको कुरा, रुनु पर्ने कुरा हुँदैन। यहाँ मर्न देखि डर रहन्छ। आत्मालाई शरीर छोड्दा दुःख हुन्छ। डराउँछ, किनकि फेरि अर्को जन्म लिएर दुःख नै भोग्छ। तिमी त हौ संगमयुगी। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ- अब फर्केर जानु छ। कहाँ? घर। त्यो भगवानको घर हो नि। यो कुनै घर होइन, जहाँ भगवान र तिमी बच्चाहरू रहन्छौ, त्यसलाई नै घर भनिन्छ। त्यहाँ यो शरीर हुँदैन। जसरी मानिसहरूले भन्छन्- आफ्नो देशमा रहन्छौ, घरमा रहन्छौ, त्यस्तै तिमीले भन्छौ- हामी अर्थात् हामी आत्माहरू त्यहाँ आफ्नो घरमा रहन्छौ। त्यो हो आत्माहरूको घर, यो हो जीव आत्माहरूको घर। त्यसलाई भनिन्छ मुक्तिधाम। मानिसहरू पुरुषार्थ त गर्छन् त्यहाँ जानको लागि, भगवान सँग मिल्नको लागि। भगवान सँग मिल्नको लागि धेरै खुशी हुनु पर्छ। यो जुन आत्माको शरीर हो, यसमा आत्माको धेरै मोह भएको छ, त्यसैले सानो बिमारी आदि हुँदा पनि डेर लाग्छ- कहिले शरीर नछुटोस्। अज्ञानकालमा पनि डर रहन्छ। यस समय जबकि संगमयुग हो, तिमीलाई थाहा छ- अब फर्केर जानु छ बाबाको पासमा, त्यसैले डराउनु पर्ने कुरा छैन। बाबाले धेरै राम्रो युक्ति बताउनु भएको छ। पतित आत्माहरू त मेरो पास मुक्तिधाममा आउन सक्दैनन्। त्यो हो नै पवित्र आत्माहरूको घर। यो हो मानिसहरूको घर। यो शरीर बन्छ ५ तत्त्वहरूबाट, त्यसैले ५ तत्त्वहरूले यहाँ रहनको लागि खिँच्छ। आकाश, जल, वायु...। त्यहाँ मूलवतनमा यी तत्त्व हुँदैनन्। यो विचार सागर मन्थन गर्ने युक्ति हो। आत्माले यो सम्पत्ति लिएको छ, त्यसैले शरीरमा ममत्व भएको छ। नत्र हामी आत्माहरू त्यहाँ रहनेवाला हौं। अब फेरि पुरुषार्थ गर्छौ त्यहाँ जानको लागि। जब तिमी पवित्र आत्मा बन्छौ, तब फेरि तिमीलाई सुख मिल्छ, दुःखको कुरा नै हुँदैन। यस समय हो नै दुःखधाम। त्यसैले यी ५ तत्त्वले पनि खिँच्छन्, माथिबाट तल आएर पार्ट खल्नको लागि। प्रकृतिको आधार त अवश्य लिनु पर्ने हुन्छ। नत्र खेल चल्न सक्दैन। यो खेल दुःख र सुखको बनेको छ। जब तिमी सुखमा हुन्छौ भने ५ तत्त्वहरूको शरीर सँग ममत्व रहँदैन। त्यहाँ त पवित्र रहन्छन्। यति ममत्व रहँदैन शरीरमा। यी ५ तत्त्वहरूको ममत्व पनि छोडिदिन्छ। हामी पवित्र बनेपछि त्यहाँ शरीर पनि योगबलबाट बन्छ, त्यसैले मायाले खिँचदैन। हाम्रो त्यो शरीर योगबलको हुन्छ, त्यसैले दुःख नै हुँदैन। ड्रामा कस्तो अद्भुत बनेको छ। यो पनि बडो सूक्ष्म बुझ्नु पर्ने कुरा हो। जो राम्रो बुद्धिमान छन्, सेवामा तत्पर रहन्छन्, उनीहरूले नै राम्रो सँग सम्झाउन सक्छन्। बाबाले भन्नु भएको छ- धन दिँदा पनि धन कम हुँदैन। दान गरिरहन्छन् भने धारणा पनि हुन्छ। नत्र त धारणा हुन मुश्किल छ। यस्तो नसम्झ, लेखेमा धारणा हुन्छ। हो, लेखेर कसैलाई कल्याणको लागि प्वाइन्ट पठाउँछौ भने अलग कुरा हो। स्वयंलाई त काममा आउँदैन। कसैले त कागजमा लेखेर यतिकै फ्याँकिदिन्छन्। मैले लेख्छु, फेरि त्यो काममा आउँछ त? यो पनि मनमा सम्झनु पर्छ। लेखेर फ्याँकियो भने त्यसबाट के फाइदा? यो पनि आत्माले आफैँलाई ठगेजस्तै हो। यो त धारणा गर्ने कुरा हो। बाबाले कुनै लेखेको कुरा कण्ठ गर्नु भएको कहाँ हो र। बाबा त दिनहुँ सम्झाइरहनु हुन्छ। पहिले पहिले तिम्रो बाबा सँग सम्बन्ध हुनु पर्छ। बाबाको यादबाट नै तिम्रो आत्मा पवित्र बन्छ। फेरि त्यहाँ पनि तिमी पवित्र रहन्छौ। आत्मा र शरीर दुवै पवित्र रहन्छन्। फेरि त्यो बल समाप्त भएर जान्छ, त्यसैले ५ तत्त्वहरूको बलले आत्मालाई खिँच्छ। आत्मालाई घर जानको लागि शरीर छोड्ने दिल हुन्छ। तिमी पावन बनेर शरीर यसरी छोड्नेछौ, जसरी मक्खनबाट बाल।

तिमी बच्चाहरूलाई शरीर सहित सबै चीजहरूबाट ममत्व मेटाइदिनु छ। हामी आत्मा शरीर विना आएका थियौं, हामी पवित्र थियौं। यस दुनियाँ सँग ममत्व थिएन। त्यहाँ शरीर छोड्दा कोही रुँदैनन्। कुनै कष्ट हुँदैन, रोग लाग्दैन। शरीर सँग ममत्व हुँदैन। आत्माले कर्म गर्छ, एउटा शरीर बढ्छ भयो भने फेरि अर्को लिन्छ कर्म गर्नको लागि। त्यहाँ त रावण राज्य नै हुँदैन। त्यसैले यस समय दिल हुन्छ बाबाको पासमा जाऊँ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। यो ज्ञान बुझिमा छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पवित्र बनेर आउनु पर्छ। अहिले त सबै पतित छन् त्यसैले ५ तत्त्व सँग मोह भएको छ, यिनलाई छोड्ने दिल हुँदैन। नत्र विवेकले भन्छ— शरीर छुटोस् र बाबाको पासमा जाऊँ। अहिले पुरुषार्थ गर्छौं, हामीलाई पावन बनेर बाबाको पासमा जानु छ। बाबाले भन्नु भएको छ— तिमी त मेरै थियो, अब फेरि मलाई याद गरेमा आत्मा पवित्र बन्छ, फेरि यो शरीर धारण गर्नमा कुनै पनि कष्ट हुँदैन। अहिले त शरीरमा मोह छ, त्यसैले डाक्टर आदिलाई बोलाउँछन्। तिमीलाई त खुशी रहनु पर्छ— म बाबाको पासमा जाँदैछु। यस शरीरमा अब मेरो कुनै सम्बन्ध छैन। यो शरीर त कर्म गर्नको लागि मिलेको हो। त्यहाँ त आत्मा र शरीर दुवै तन्दुरुस्त हुन्छन्। दुःखको नामै हुँदैन। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। अब हामी बाबाको पासमा जाँदैछौं। किन यस शरीरलाई छोडेर नजाने? तर जबसम्म योग लगाएर पवित्र बनिदैन, कर्मातीत अवस्था बन्दैन, तबसम्म जान सकिदैन। यो कुरा ज्ञान नभएकालाई आउन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई आउँछ। अब हामीलाई जानु छ। पहिले त आत्मामा तागत हुन्छ, खुशी हुन्छ। कहिल्यै डर रहँदैन। यहाँ दुःख छ, त्यसैले मानिसहरू भक्ति आदि गर्छन्। तर फर्केर जाने मार्ग त जान्दैनन्। जाने मार्ग त एकै बाबाले बताउनु हुन्छ। म बाबाको पासमा जाँदैछु भन्ने खुशी हुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यहाँ तिम्रो शरीरमा मोह छ। यो मोह निकालिदछ। यो त ५ तत्त्वहरूको शरीर हो, यो सबै माया नै हो। यी आँखाबाट जे पनि देख्छौ सबै माया नै माया हुन्। यहाँ हरेक चीजमा दुःख छ। कति गन्दा छ। स्वर्गमा त शरीर पनि फस्टक्लास, महल पनि फस्टक्लास मिल्छ। दुःखको कुरा नै हुँदैन। कस्तो बनिबनाउ खेल छ। यो त चिन्तनमा आउनुपर्यो नि। बाबा भन्नुहुन्छ— अरु केही बुझ्दैनौ, ठीक छ, भने— बाबालाई याद गरेमा विकर्म विनाश हुन्छ, स्वर्गमा जानेछौं। हामी त आत्मा हौं। यो शरीररूपी पुच्छर पछि मिलेको हो, यसमा हामी किन फँस्ने? बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यसलाई रावण राज्य भनिन्छ। रावण राज्यमा दुःख नै दुःख छ। सत्ययुगमा दुःखको कुरा हुँदैन। अब बाबाको यादबाट हामी शक्ति लिन्छौं किनकि कमजोर बनेका छौं। देह-अभिमान हो सबै भन्दा कमजोर बनाउनेवाला। बाबा सम्झाउनु हुन्छ। यो ड्रामा बनेको छ। यो बन्द हुन सक्दैन। मोक्ष आदिको कुरा नै छैन। यो त बनिबनाउ ड्रामा हो। भनिन्छ पनि, चिन्ता त्यसको गरौं... जो बितिसक्यो, त्यो फेरि पनि हुनु नै छ। चिन्ताको कुरा नै छैन। सत्ययुगमा खराब कुनै चीज पनि हुँदैन। यहाँ चिन्ता नै चिन्ता छ। बाबा भन्नुहुन्छ— यो त ड्रामा हो। बाबाले बाटो त देखाइदिनु भएकै छ। यसरी तिम्रो मेरो पासमा आइपुग्नेछौ, जसरी मकखनबाट बाल निस्कन्छ। केवल तिमिले मलाई याद गरेमा पवित्र बन्छौ। पावन बन्ने अरु कुनै युक्ति छैन। अहिले तिमिले सम्झन्छौ— हामी रावण राज्यमा बसेका छौं। त्यो हो ईश्वरीय राज्य। ईश्वरीय राज्य र आसुरी राज्यको खेल हो। ईश्वरले आएर कसरी स्थापना गर्नुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। बाबालाई नै ज्ञानको सागर भनिन्छ। उहाँ नै आएर सबैलाई सम्झाउनु हुन्छ। अहिले तिम्रो सारा ज्ञान बझिरहेका छौ, फेरि यो सबै बिसिनेछौ। जुन पढाइबाट हामी यो पद प्राप्त गर्छौ, यो सबै बिसिन्छौं। स्वर्गमा गएपछि यो ज्ञान गुम हुन्छ। भगवानले डबल सिरताज कसरी बनाउनुभयो, त्यो केही पनि जान्दैनन्। यिनीहरूले नै जान्दैनन् भने अरु शास्त्र आदि पढ्नेहरूले के जान्छन्? उनीहरूलाई छुँदैन। तिमी आएर सुन्छौ भने तिमीलाई तुरुन्तै टच हुन्छ। छ सारा गुप्त। बाबा सुनाउनु हुन्छ, देख्नमा आउँछ र? समझमा आउँछ, आत्मालाई देखेका छौ र? सम्झन्छौ आत्मा छ। दिव्य दृष्टिबाट देख्न सकिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— देखेर पनि के बुझ्छन् र? आत्मा त सानो बिन्दी हो। आत्माहरू अनेक छन्। १०-२० आत्माहरूको पनि तिमिले साक्षात्कार गर्न सक्छौ। एउटा मात्रले त केही थाहा हुँदैन। बुझ्न सकिदैन। धेरैलाई साक्षात्कार हुन्छ। थाहा कसरी हुन सक्छ— आत्मा हो वा परमात्मा हो? फरकको बारेमा थाहा हुँदैन। बस्दा बस्दै साना-साना आत्माहरू देख्नमा आउँछन्। आत्मा हो वा परमात्मा हो भन्ने कहाँ थाहा हुन्छ र!

अहिले तिम्रीलाई थाहा छ— यति सानो आत्मामा तागत कति धेरै छ। आत्मा त मालिक हो, एक शरीर छोडेर अर्कोमा प्रवेश गर्छ, कर्म गर्नको लागि। कस्तो विचित्र लीला छ! शरीर बिमारी हुन्छ या कुनै नोक्सान हुन्छ भने सम्झन्छन् यो भन्दा त शरीर नै छोडौं। आत्मा निस्किएपछि, दुःखबाट छुट्नेछ। तर पापको बोझ जुन शिरमाथि छ, त्यो कसरी छुट्न सक्छ? तिमी पुरुषार्थ गर्छौ नै पाप विनाश होस् भनेर। रावणको कारण धेरै पाप भएको छ, जसबाट छुट्ने बाटो बताउनु हुन्छ। केवल भन्नुहुन्छ— मलाई याद गरिराख। याद गर्दा गर्दै शरीर छुटोस्। तिम्रो

पाप आदि सबै खतम हुन्छन्।

याद गर्नु कुनै साधारण कुरा होइन। मलाई याद गर्दा मायाले तिमीलाई हैरान गर्छ। घरी घरी भुलाइदिन्छ। बाबाले अनुभव पनि सुनाउँछन्। मैले धेरै कोशिश गर्छु। फेरि पनि मायाले भाँजो हाल्छ। दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ। एकसाथ भएर पनि घरी-घरी बिसिहाल्छु। बडो कठिन छ। घरी-घरी कहिले को, कहिले को याद आउँछ। तिमीले धेरै राम्रो संग पुरुषार्थ गर्छौ। कसैले त गफ लगाउँछन्। १०-१५ दिन चाट लेखेर छोडिदिन्छन्, यसमा धेरै सावधानी राख्नु पर्ने हुन्छ। बुझ्नु त सम्झन्छन्- जब पावन हुनेछौ, कर्मातीत अवस्थालाई प्राप्त गर्नेछौ, तब विजय प्राप्त गर्नेछौ। यो ईश्वरीय चिठ्ठा हो नि। बाबालाई याद गर्नु- यो हो यादको डोरी। बुद्धिबाट बुझ्ने कुरा हो। भन्न त भन्छन्- हामी बाबालाई याद गर्छौ तर बाबा भन्नुहुन्छ- याद गर्ने आउँदैन। पदमा फरक त पर्छ नि। कसरी राजाई स्थापना भइरहेको छ। तिमीले अनेक पटक राज्य गर्यौ, फेरि गुमायौ। बाबाले हर ५ हजार वर्षपछि पढाउनु हुन्छ। फेरि रावण राज्यमा तिमी वाम मार्गमा जान्छौ। जो देवता थिए, उनै फेरि वाम मार्गमा गिन्छन्। बाबा धेरै गहन कुरा सम्झाउनु हुन्छ, बाबालाई याद गर्नको लागि। छ त धेरै सहज। शरीर छोडेर बाबाको पासमा जानु छ। मलाई जान्नु तब त योगबलबाट विकर्म विनाश हुन सक्छ। त्यो त अन्तिममा नै हुन सक्छ। फर्केर त कोही आउँदैन। जसले जे गरे पनि, यथार्थ योग त मैले नै आएर सिकाउँछु। फेरि आधाकल्प योगबल चल्छ। त्यहाँ त अथाह सुख भोग्छौ। भक्ति मार्गमा मानिसहरू के के गरिरहन्छन्। बाबा जब आएर ज्ञान दिनु हुन्छ, तब फेरि भक्ति हुँदैन। ज्ञानबाट दिन भयो, फेरि कुनै कष्ट हुँदैन। भक्ति हो रात, धक्का खाने। त्यहाँ त दुःखको कुरै हुँदैन। यी सबै कुरा जो यहाँका हुन्छन्, उनीहरूकै बुद्धिमा बस्छ। यो बडो महीन कुरा हो, अद्भुत ज्ञान छ, जो बाबा सिवाए अरु कसैले सम्झाउन सक्दैन। धेरै कम मात्रै बुझ्नेहरू छन्। ड्रामामा निश्चित छ। यसमा केही पनि फरक पर्न सक्दैन। मानिसहरूले त सम्झन्छन्- परमात्माले के गर्न सक्नु हुन्छ र। तर भगवान् त आउनु हुन्छ नै एक पटक, आएर तिमीलाई स्वर्गको बाटो बताउनु हुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूको कति विशाल बुद्धि भएको छ। यहाँ दुवै एकसाथ हुनुहुन्छ। यी ब्रह्माले पनि कसैलाई देख्दा सम्झन्छन्- शान्तिको दान दिनु छ। देख्नासाथ थाहा हुन्छ, यो हाम्रो घरीनाको हो वा होइन? सेवाधारी बच्चाहरूको पनि काम हो परख गर्नु। यदि हाम्रो कुलको छ भने त शान्त हुन्छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) पावन बनेर बाबाको साथमा घर जानको लागि यस ५ तत्त्वको पुतला संग ममत्व नराख। शरीर छोड्नु पर्ने डर निकालदिनु छ।

२) यादको यात्राको चाट धेरै होशियारी पूर्वक बढाउँदै जानु छ। योगबलबाट आत्मालाई पावन बनाएर कर्मातीत बनेर ईश्वरीय चिठ्ठा जित्नु छ।

वरदान:- मन र बुद्धिलाई व्यर्थबाट मुक्त राखेर ब्राह्मण संस्कार बनाउने स्वराज्य अधिकारी भव कुनै पनि सानो व्यर्थ कुरा, व्यर्थ वातावरण वा व्यर्थ दृश्यको प्रभाव पहिले मनमा पर्छ त्यसपछि बुद्धिले उसलाई सहयोग दिन्छ। मन र बुद्धि यदि यसैगरी चलिरहेमा संस्कार बन्न पुग्छ। त्यसपछि भिन्न-भिन्न संस्कार देखिनमा आउँछ, जुन ब्राह्मण संस्कार होइन। कुनै पनि व्यर्थ संस्कारको वश हुनु, आफै संग युद्ध गर्नु, घरी घरी खुशी हराउनु- यो क्षत्रियपनको संस्कार हो। ब्राह्मण अर्थात् स्वराज्य अधिकारी व्यर्थ संस्कारहरूबाट मुक्त हुन्छ, परवश होइन।

स्लोगन:- मास्टर सर्वशक्तिमान ऊ हो, जसले दृढ प्रतिज्ञाद्वारा सबै समस्याहरूलाई सजिलै पार गर्छ।